
MOSTARI VERSEK**Cs. SIMON ISTVAN****SZOMJAS KÖVEK**

A sas kiélezett karma közt a folyó
megtorlás
és a híd
lába közt a nap
kövek tüzes kényszere
lázadás

Kő, híd
kőhid
íj feszülés
szirt-sóhajú folyó felett
századokból feszülő
századokat sebző
századokat hegesztő
kőhid

Kő
delibáb forraló sziklák
gránátalma zsúfolt hangulatok
lörökkertek nosztalgiája
szenny és dukátok csengésén
merengő közök

Kő
megkövült makacsság
évelő félhomály
kőszírom leplek
félhomályt évelő
kövek

Kő, nap
kősugarú napod
citoplazma apály
kővirág
nyílik ki
vérző lábod nyomán

Kőfészek
kő út
a tejút
a dervis arcél
az arabeszek
a lévhit
a hit
szomjas kövek
csengenek

MOSTAR

Keletre tárult kapuin
záporok ájulását várja
fehér emlőin
túltáplált nappal
elcsábít
mint az asszony
hegy-koszorúját nyakadba akasztja

MOSTAR II.

Szirom-ária
ciklon ujjnyom
túlérett nap

ha a virágzásba belefáradsz
bégek törvénye szerint
törökkertjeid lábát
a folyó megmossa

MEDITERRÁN ÉJ

hatványozott éj
csordultan lorcai
a minaretet
kőfantomok környezik
és az olajfák csöndjét
lélegzetedből kitépik

GRÁNÁTALMA

Hangulat-zsúfoló
a ciklont cibálja
hőpólyás
vörösén vigyorog
a napba
szakadék-szédületet
takaró
sziklák meddő mellét rágja

TE

És sodrásaival ellakart
vízesés-tájad
mikor a mester zenéje
szemedre nyáréjszakát
ülletett
(fűpengére, harmatot dagályt
tudatunk alól teregetett
magára maradt a magány)

Részeg mester bizalmával
kitépott idegszövetemre
felvázolom arcképedet
elmúlásod sajtó legyen

AGÓNIA

átvert
mint salétrom
a falat
és bordáid
rács-reteszén
rekviemet komponál a szél